
Predmet br.: S1 1 K 045790 25 Krž 4

Datum: 3.7.2025. godine

**Vijeće u sastavu: sudija Hilmo Vučinić, predsjednik vijeća
sudija Darko Samardžić, izvjestilac
sudija Amela Huskić, član**

**TUŽILAŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE
protiv
Borislava Gligorevića**

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Eldina Biuk

Branilac optuženog:

Advokat: Dragoslav Perić

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel I za ratne zločine, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudije Hilme Vučinića, kao predsjednika vijeća, te sudija Darke Samardžića i Amele Huskić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Bojana Avramovića, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Borislava Gligorevića, zbog krivičnog djela Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka g) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZBiH) u vezi sa članom 180. stav 1. KZBiH, odlučujući o žalbi tužioca Tužilaštva BiH, branioca optuženog Borislava Gligorevića, advokata Dragoslava Perića i oštećenih A-1, A-2 i A-5 izjavljenim putem Ureda za pružanje besplatne pravne pomoći pri Ministarstvu pravde BiH, a sve izjavljene protiv presude Suda Bosne i Hercegovine, broj: S1 1 K 045790 23 Kri od 21.2.2025. godine, nakon održane javne sjednice vijeća, u prisustvu tužiteljice Tužilaštva BiH, Zorice Đurđević, optuženog Borislava Gligorevića i njegovog branioca, advokata Dragoslava Perića, te Šejle Ramović i Miljane Vujadin službenika Kancelarije za besplatnu pravnu pomoć pri Ministarstvu pravde BiH u svojstvu zastupnika oštećenih na osnovu člana 310. u vezi sa članom 313. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKPBiH), dana 3.7.2025. godine, donio je

PRESUDU

Žalbe branioca optuženog Borislava Gligorevića, advokata Dragoslava Perića, tužioca Tužilaštva BiH i oštećenih A-1, A-2 i A-5 izjavljene putem Ureda za pružanje besplatne pravne pomoći pri Ministarstvu pravde BiH, sve izjavljene protiv presude Suda Bosne i Hercegovine, broj: S1 1 K 045790 23 Kri od 21.2.2025. godine, **odbijaju se kao neosnovane** i potvrđuje pobijana presuda.

OBRAZLOŽENJE

TOK POSTUPKA

PRVOSTEPENA PRESUDA

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine (Sud BiH), broj: S1 1 K 045790 23 Kri od 21.2.2025. godine, optuženi Borislav Gligorević oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci presude počinio krivično djelo Zločini protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka g) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZBiH) u vezi sa članom 180. stav 1. KZBiH, pa ga je sud na osnovu odredbe člana 285. ZKPBiH, uz primjenu odredbi člana 39., 42. i 45. KZBiH osudio na kaznu zatvora u trajanju od deset (10) godina. Optuženom je na osnovu člana 56. stav 1. KZBiH u izrečenu kaznu uračunato vrijeme provedeno u pritvoru u periodu od 26.5.2023. godine, pa nadalje. Navedenom presudom, a primjenom odredbe člana 188. stav 4. ZKPBiH optuženi je oslobođen obaveze da naknadi troškove krivičnog postupka koji u cijelosti padaju na teret budžetskih sredstava Suda. U skladu sa članom 198. stav 2. ZKPBiH u vezi sa odredbama članova 200. i 202. Zakona o obligacionim odnosima (ZOO), djelimično su usvojeni imovinskopravni zahtjevi oštećenih A-1, A-2 i A-5, te je optuženi obavezan da istim, na ime naknade nematerijalne štete, isplati iznos od po 10.000,00 KM (desethiljada konvertibilnih maraka) sa zakonskim zateznim kamatama od dana donošenja prvostepene presude, a sve u roku od 30 (trideset) dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja, dok su u preostalom dijelu

postavljenih imovinskopravnih zahtjeva oštećene A-1, A-2 i A-5, upućene na parnični postupak.

ŽALBE I ODGOVORI

2. Protiv navedene presude, žalbu je blagovremeno izjavio tužilac i to zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da apelaciono vijeće u smislu odredbe 314. ZKPBiH preinači pobijanu presudu u dijelu koji se odnosi na visinu izrečene kazne, te da optuženom izrekne kaznu zatvora u dužem trajanju.

3. Takođe, protiv ove presude žalbu je izjavio i branilac optuženog Borislava Gligorevića, advokat Dragoslav Perić, i to zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene KZBiH i bitnih povreda krivičnog postupka, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH žalbu uvaži, ukine pobijanu presudu te otvori pretres pred apelacionim vijećem i donese odluku kojom optuženog oslobađa krivične odgovornosti.

4. Konačno, žalbe su izjavile i oštećene A-1, A-2 i A-5, putem Kancelarije za besplatnu pravnu pomoć pri Ministarstvu pravde BiH, u dijelu presude koji se odnosi na odluku o imovinsko-pravnom zahtjevu, sa prijedlogom da vijeće apelacionog odjeljenja Suda BiH žalbe uvaži, te preinači pobijanu presudu u tački II izreke tako što će u cijelosti usvojiti njihove postavljene imovinsko-pravne zahtjeve.

5. Na sjednici vijeća, održanoj dana 3.7.2025. godine, u smislu člana 304. ZKP BiH, tužilac, branilac i službenici Kancelarije za besplatnu pravnu pomoć pri Ministarstvu pravde BiH koji su zastupali oštećene su ostali kod pismeno iznijetih žalbenih prigovora i razloga. Optuženi se saglasio sa navodima svog branioca iznijetim u žalbi.

6. Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, shodno članu 306. ZKP-a BiH, apelaciono vijeće donijelo je odluku kao u izreci iz sljedećih razloga:

OPŠTA PITANJA

7. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, apelaciono vijeće napominje da je obaveza žalioaca da u skladu sa odredbom iz člana 295. stav 1. tačke b) i c) ZKP BiH, u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.

8. Budući da apelaciono vijeće na osnovu odredbe iz člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor.

9. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku prvostepenog postupka bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosilac žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude, zbog

čega će apelaciono vijeće neobrazložene i nejasne žalbene prigovore, shodno ustaljenoj praksi apelacionih vijeća¹, odbaciti bez daljeg razmatranja.

ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 297. ZKP BiH: BITNE POVREDE ODREDABA KRIVIČNOG POSTUPKA

Žalba branioca optuženog

Bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH

10. Branilac optuženog, iznoseći vlastite zaključke u pogledu pojedinih odlučnih činjenica, je iznio tezu da su utvrđenja pobijane presude u pogledu istih ostala bez logičke ocjene, odnosno da pobijanoj presudi nedostaju razlozi o odlučnim činjenicama. U tom smislu branilac je prateći obrazloženje pobijane presude prije svega osporio obrazloženje odnosno zaključke pobijane presude u pogledu vojnog statusa i angažmana optuženog u inkriminisanom periodu. U tom kontekstu, branilac ukazuje i na kontradikrnosti pobijane presude, te ističe kako se da zaključiti da pobijana presuda jednicu Bijeli orlovi, kojoj je navodno pripadao optuženi, ne označava paravojnom formacijom što je u potpunoj suprotnosti sa samim sadržajem činjenica koje su utvrđene od strane pretresnih vijeća u predmetima *Tužitelj protiv Momčila Krajišnika i Tužitelj protiv Miće Stanišića i Stojana Župljanina*, a koje su kao takve i prihvaćene u ovom postupku, gdje se navedena jedinica označava paravojnom. Takođe, branilac je osporio i zaključke suda u pogledu utvrđenosti identiteta optuženog kao osobe koja je preduzela krivičnopravne radnje. U kontekstu navedenih prigovora, branilac je ukazao na niz izvedenih dokaza kako subjektivne tako i objektivne prirode, koji prema stavu odbrane ukazuju na suprotne zaključke, a to se, kako je to naprijed navedeno, posebno odnosi da je pogrešno utvrđen status optuženog kao pripadnika (para)vojne formacije Bijeli orlovi s obzirom da se iz dokaza T-79 i T-80 jedino mogao izvući zaključak da je optuženi bio pripadnik TO, te konačno da se iz dokaza nije mogao izvući zaključak da je upravo optuženi osoba koja je počinila radnje koje su mu stavljene na teret, a s obzirom da svjedoci/oštećene A-1, A-2 i A-5, kao i drugi svjedoci u svojim iskazima nisu ni približno identično opisali optuženog, te da su se njihovi iskazi u pogledu opisa osobe koja ih je silovala u znatnoj mjeri razlikovali.

11. S obzirom da se na jasan način ovim osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, odnosno da odbrana kroz obrazloženje prigovora ukazuje na drugačije stanje stvari, cijeneći dokaznu snagu navedenih dokaza, prvenstveno sadržaje iskaza svjedoka, drugostepeno vijeće će, iz tog razloga, suštinu odgovora u pogledu ovih pitanja detaljnije dati u okviru razmatranja pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Ali bez obzira na to, vijeće je ispitalo pobijanu presudu u smislu navodnih nejasnoća, te je zaključilo da su ovi žalbeni prigovori odbrane neosnovani.

12. Naime, žalbom branioca optuženog se ističe da pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, odnosno da se zaključci zasnivaju na pretpostavkama bez konkretnih dokaza.. Suprotno takvim prigovorima branioca, ovo vijeće nalazi da pobijana presuda sadrži sve ono što, u skladu s odredbom člana 285. stav 1. tačka a) ZKP BiH ista mora sadržavati. Tako je u presudi navedeno za koje se krivično djelo optuženi oglašava krivim, kao i činjenice i okolnosti koje čine obilježja krivičnog djela, i one od kojih zavisi

---

¹ v. MKSJ: Drugostepena presuda u predmetu Krajišnik, par. 17.: Drugostepena presuda u predmetu *Martić*, par. 15; Drugostepena presuda u predmetu *Strugar*, par. 17. Ovakvu praksu je kroz svoje odluke slijedilo više žalbenih vijeća Suda BiH, u tom smislu v. *Trbić*, drugostepena presuda broj: X-KRŽ-07/386 od 21.10.2010. godine.

primjena relevantnih odredaba krivičnog zakona. Dakle, po ocjeni ovog vijeća presuda sadrži razloge o svim odlučnim činjenicama, te se ne može prihvatiti tvrdnja da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH. Konačno, a što se tiče pitanja da li su obrazloženje i zaključci prvostepenog vijeća u skladu s izvedenim dokazima, vijeće će, ocjenu o tome dati u okviru žalbenog razloga iz člana 297. stav 2. ZKPBiH u smislu navodne pogrešne primjene člana 3.(načelo in dubio pro reo) i 14.(jednakost u postupanju) ZKPBiH, te kako je to naprijed navedeno, u okviru pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

13. Bitna povreda (tzv. relativno bitna bitna povreda) odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 2. ZKPBiH postoji ako sud za vrijeme pripremanja glavnog pretresa ili u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu ZKPBiH, a to je bilo ili je moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude. Kada je u pitanju relativno bitna povreda odredaba krivičnog postupka potrebno je da se žalbom ukazuje ne samo na radnje i propuste u kojima se ogleda neprimjenjivanje ili nepravilno primjenjivanje određene odredbe procesnog zakona, nego i da se žalbom ukazuje i u kom smislu i zbog čega je to bilo ili moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude. U protivnom, ispitivanje o tome da li je učinjena relativno bitna povreda odredaba krivičnog postupka bi se pretvorilo u ispitivanje po službenoj dužnosti.

14. Načelo *in dubio pro reo* jedna je od neposrednih posljedica presumpcije nevinosti, te je zakonom izričito propisano da u sumnji sud mora ići u korist optuženog. Svaka sumnja u postojanje neke pravno relevantne činjenice mora se odraziti u korist optuženog. Činjenice koje idu na štetu optuženog (*in peius*) moraju biti utvrđene sa potpunom sigurnošću, te ukoliko postoji sumnja u odnosu na ove činjenice, one se ne mogu uzeti kao utvrđene ili dokazane. Činjenice koje idu u korist optuženom smatraju se utvrđenima čak i onda ako su samo vjerovatne, odnosno ako se sumnja u njihovo postojanje.

15. Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće ocijenilo svaki dokaz pojedinačno, i u vezi sa ostalim dokazima, te je na osnovu takve ocjene izvodilo zaključak o postojanju pravno relevantnih činjenica i krivici optuženog, van razumne sumnje. Stoga je, formalnopravno, prvostepeni sud u cijelosti postupio u skladu sa zakonskim obavezama iz člana 15. ZKP BiH, te člana 281. stav 2. ZKP BiH. Navodi odbrane da je prvostepeno vijeće bezrezervno prihvatilo iskaze svjedoka optužbe, a posebno iskaze oštećenih, bez obzira na njihove određene nepodudarnosti su neosnovani, jer je u obrazloženju pobijane presude, a s kojim se u cjelosti slaže i ovo vijeće, dato detaljno obrazloženje iz kojih razloga i u kom dijelu su iskazi svjedoka, koje pominje žalba, prihvaćeni kao vjerodostojni.

16. Nadalje, odredbom člana 14. ZKP BiH propisana je dužnost suda da stranke i branioca tretira na jednak način i da svakoj od strana pruži jednake mogućnosti u pogledu pristupa dokazima i njihovom izvođenju na glavnom pretresu, a u stavu 2. istog člana propisana je dužnost suda, tužioca i drugih organa koji učestvuju u krivičnom postupku da s jednakom pažnjom ispituju i utvrđuju kako činjenice koje terete optuženog, tako i one koje mu idu u korist.

17. U pogledu indirektnog prigovora odbrane optuženog da je sud povrijedio načelo jednakosti u postupanju kod utvrđivanja navedenih, a po odbrani spornih, činjenica (status optuženog i pitanje identiteta optuženog) apelaciono vijeće prihvata obrazloženje iz pobijane presude, koje je dato od paragrafa 118. do 136., odnosno od 158. do 231. pobijane presude. Naime, kao što se navodi u pobijanoj presudi, pretresno vijeće se zbog činjenice da su postojale određene kontradiktornosti iskaza svjedoka u pogledu pripadnosti optuženog vojnoj formaciji Bijeli orlovi/TO Zvornik, odnosno identiteta

optuženog pravilno pozvalo na iskaze svjedoka, prvenstveno iskaze svjedoka Milana Gligorevića, Predraga Grujića, Miladina Vlačića i Mile Maksimovića, što potvrđuju i sadržaji materijalnih dokaza optužbe T-66 i T-65 iz kojih proizlazi raspored optuženog u navedenu jedinicu odnosno iskaze svjedoka A-4, H.M., A-6, A-1, A-2, A-5 i M.M. koji su jasno ukazali na optuženog, a što je u konačnici rezultiralo logičnim zaključkom prvostepenog vijeća da je optuženi bio pripadnik navedene vojne formacije, odnosno da se upravo radi o optuženom kao osobi koja je preduzela opisane krivičnopravne radnje, što su jedino i relevantne činjenice, dok se sama pitanja određenih manjih razlika u iskazima navedenih svjedoka (da li je jedinica Bijeli orlovi bila nadređena ili podređena TO Zvornik) na kojima se insistira žalbom, ukazuje nebitnim.

18. Takođe, neosnovani su žalbeni prigovori kojima se problematizira, odnosno ističe prigovor kontradiktornosti utvrđenja u odluci suda da kao dokazane, prihvati činjenice utvrđene presudama MKSJ u kojima se tvrdi da se radilo o paravojnoj formaciji (Bijeli orlovi), dok se u presudi iznosi zaključak da se radi o regularnoj formaciji. Naime, prvostepeno vijeće je, nakon saslušanja tužioca i branioca prihvatilo prijedlog Tužilaštva BiH da kao dokazane, prihvati činjenice utvrđene presudama pretresnih vijeća MKSJ donesenim u predmetima *Tužitelj protiv Momčila Krajišnika I Tužitelj protiv Miće Stanišića I Stojana Župljanina*.

19. Prije svega valja istaći kao je pitanje prihvatanja utvrđenih činjenica regulisano je odredbama člana 4. Zakona o ustupanju predmeta od strane Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju Tužilaštvu BiH i korištenju dokaza pribavljenih od Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju u postupcima pred sudovima u BiH, shodno kojem Zakonu predlaganje činjenica utvrđenih u postupcima pred MKSJ, nije isključivo pravo Tužilaštva, već je iste mogla predložiti i odbrana, kao činjenice koje bi išle u prilog optuženom.

20. Prilikom donošenja ovakve odluke, prvostepeni je sud, prema ocjeni apelacionog vijeća, u potpunosti postupio u skladu sa odredbom iz člana 4. pomenutog Zakona, koji kao *lex specialis*, u ovakvim slučajevima omogućava odstupanje od navedenih načela. Činjenice koje je prvostepeno vijeće uzelo kao dokazane su jasne i konkretne, te ne uključuju pravne karakterizacije. Nadalje, njima se ne potvrđuje krivična odgovornost optuženog, već se konkretna radnja izvršenja stavlja u širi kontekst ratnog događaja, odnosno u kontekst postojanja širokog i sistematičnog napada na nesrpsko stanovništvo na navedenom području i u vrijeme obuhvaćeno optužnicom, a koje činjenice su evidentno cijenjane isključivo u tom smislu, a nikako u kontekstu odgovornosti optuženog, s obzirom da je zaključak o istoj prvostepeno vijeće temeljilo na iskazima niza svjedoka, kao i obimne materijalne građe koja je u formi dokaza izvedena u fazi glavnog pretresa.

21. Stoga, prema ocjeni ovog vijeća ovakvim postupanjem prvostepenog suda nije povrijeđeno načelo jednakog postupanja iz člana 14. ZKP BiH.

OSNOVI ZA ŽALBU PREMA ČLANU 299. ZKP BIH: POGREŠNO ILI NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

Žalbeni navodi branioca optuženog

Status optuženog

22. Nadalje, branilac osporava činjenice kojima se obrazlaže jedan od neophodnih uslova za postojanje konkretnog krivičnog djela, odnosno da djelo počinioca mora biti povezano sa ratom, oružanim sukobom ili okupacijom. Žalbom se ukazuje na nejasne

zaključke Vijeća kada je u pitanju status optuženog u inkriminisanom periodu, ukazujući na paragraf 135. pobijane presude u kojem je konstatovano da je optužen bio pripadnik Bijelih orlova, koja konstatacija se izvlači iz činjenice da su bliski srodnici kuhali za tu jedinicu i da su zbog te činjenice i oni bili pripadnici pomenute jedinice, dok iz dokaza Tužilaštva, posebno dokaza T-79 i T-80, proizlazi njegovo učešće u ratu i to sastavu jedinice broj VP ..., odnosno u TO, a što je i sam optuženi izjavio u svojstvu svjedoka. Žalbom se ukazuje na nejasnoće u pogledu stava Vijeća i dokaza na kojima je isto zasnovalo svoju odluku, odnosno iskaza svjedoka Grujića i Mile Maksimovića, iz kojih proizlazi način na koji su pripadnici jedinice Bijeli orlovi došli na inkriminirano područje, kako su širili strah na istom, te da nije bilo kakvog prepočinjavanja, nego se radilo o direktnom naređivanju regularnim vojnim formacijama, a sve u kontekstu kontradikcije zaključaka pobijane presude u smislu da li se radilo o paravojnoj ili regularnoj vojnoj jedinici.

23. Ovo vijeće smatra u cijelosti neosnovanim prigovore odbrane kojima se osporava status optuženog kao pripadnika jedinice Bijeli orlovi Teritorijalne odbrane Zvornik.

24. Prije svega, pobijana presuda jasno konstatuje da iz materijalne dokumentacije proizlazi da je optuženi u inkriminisanom vremenu bio pripadnik formacije, odnosno TO Zvornik, i to jedinice Bijeli orlovi koja je bila sastavni dio TO Zvornik, što je bila relevantna činjenica za utvrđivanje njegovog statusa. Vezano za zaključak, a na koji se odbrana poziva, u smislu prerogativa jedinice Bijeli orlovi, odnosno njihovog ponašanja na terenu, po stavu ovoga vijeća predstavlja nerelevantnu činjenicu s obzirom da je nesumnjivo utvrđena njegova pripadnost istoj, a koja je kao takva bila sastavni dio TO Zvornik.

25. Nesporna je pripadnost optuženog jedinici Bijeli orlovi koja se nalazila u sastavu TO i njegovo prisustvo na terenu u inkriminirano vrijeme, a koje činjenice su pored materijalne dokumentacije nesumnjivo potvrđene i sadržajem iskaza svjedoka, i to, iskaza svjedoka Milana Gligorevića, Dragana Dominikovića, svjedoka A-4, M.M. i dr. čiji iskazi su detaljno elaborirani u pobijanoj presudi, te pravilno dovedeni u vezu sa sadržajem materijalnih dokaza optužbe.

26. U pobijanoj presudi svi navedeni svjedoci potvrđuju prisustvo jedinice Bijeli orlovi na inkriminiranom području, kao i da je optuženi bio dio iste, u kom svojstvu je i preduzeo krivičnopravne radnje.

27. Kada su u pitanju prigovori odbrane optuženog u odnosu na navedene okolnosti, apelaciono vijeće primjećuje da odbrana suštinski i ne spori dešavanja u selu Liplje, već ističe da optuženi nije bio pripadnik jedinice koja je bila prisutna na inkriminiranom mjestu, odnosno da optuženi nije bio ta osoba koja je bilo sama, bilo zajedno sa drugim pripadnicima preduzeo radnje za koje je oglašen krivim, a sve to zbog činjenice da su saslušani svjedoci iznosili različite opise osobe koja ih je zlostavljala, odnosno silovala.

28. Apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće pravilno cjenilo iskaze navedenih svjedoka kojima je sasvim opravdano u cjelosti poklonilo vjeru. Apelaciono vijeće prihvata ocjenu prvostepenog vijeća da su svi ovi svjedoci bili određeni i konzistentni kako u pogledu prisutnosti jedinice Bijeli orlovi u selu Liplje u kojim kućama su bili zatočeni, tako i u pogledu činjenice da je optuženi bio dio te jedinice. Tako su naprijed navedeni svjedoci potvrdili da su na inkriminiranom području bili prisutni pripadnici pomenute jedinice, označivši optuženog kao njenog pripadnika, a koje navode u pogledu njegove prisutnosti i konkretnih krivičnopravnih radnji su potvrdili svjedoci/oštećene A-1, A-2 i A-5, saglasno ističući, uz neznatna odstupanja, da je upravo optuženi bio osoba koja ih je silovala, koje činjenice, po stavu i ovoga vijeća, dovedene u vezu s preciznim opisima kritičnih događaja,

dovode do zaključka da se radi o vjerodostojnim svjedocima, odnosno svjedocima koji nisu imali niti jednog razloga da neosnovano terete optuženog, a kako to pravilo ističe i prvostepeno vijeće.

Pitanje identifikacije

29. Odbrana u obrazloženju svoje žalbe osporava i zaključke prvostepenog suda u pogledu utvrđenja identiteta optuženog, te se poziva na sam zaključak pobijane presude iz paragrafa 38. gdje sam sud priznaje da su postojale određene nedosljednosti u iskazima svjedoka, ali ih pobijana presuda neosnovano relativizira. S tim u vezi, žalbom se posebno ukazuje na razlike u iskazima svjedoka, datim u istrazi u odnosu na njihova svjedočenja data na glavnom pretresu u pogledu opisa osobe koja ih je silovala.

30. Nasuprot tvrdnjama žalbe odbrane, apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi potpuno i pravilno utvrdio sve relevantne činjenice za odlučivanje u predmetnoj krivičnopravnoj stvari, pa i u pogledu činjenice identifikacije optuženog koji zaključak je osporen žalbom.

31. Prema ocjeni ovog vijeća, svi svjedoci/oštećene saslušani na okolnosti izgleda optuženog u inkriminisano vrijeme daju saglasne iskaze da se radilo o osobi starosne dobi do 25, godina, nižeg rasta, svijetlije puti, kose, a koji opisi odgovaraju fizičkom izgledu optuženog. Pored činjenice da su ovi saslušani svjedoci dali gotovo identične iskaze u pogledu opisa optuženog u vrijeme počinjenja djela, istog prepoznali kako u fazi istrage, tako i na glavnom pretresu, određeni broj njih (A-6, M.M., H.M.) je ukazao na optuženog kao osobu, po nadimku "Beba", koju su viđali u blizini i u kućama Đuze i Sadete Salihović, kao i da je sam svjedok A-4 bio upoznat da je Beba najviše izvodio i silovao žene, a koje saznanje je crpio i iz ličnog iskustva (sam mu se optuženi hvalio), tako i iz priča drugih lica (oštećena A-5 istakla da je silovana od vojnika iz Srpskog Snagova o kojem joj je pričao rođak A.F. s obzirom da ga je od ranije poznavao) .

32. Dakle, apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće pravilno cjenilo iskaze navedenih svjedoka kojima je sasvim opravdano u cjelosti poklonilo vjeru. Apelaciono vijeće prihvata ocjenu prvostepenog vijeća da su svjedoci bili određeni i konzistentni u pogledu identifikacije optuženog. Kako je to naprijed navedeno, svjedoci su, kako u fazi istrage tako i na glavnom pretresu, ukazali na niz podataka koji nedvojbeno upućuju da se upravo radilo o optuženom, kao osobi koja je u svojstvu vojne osobe bila prisutna u mjestu Liplje, odnosno u kućama Đuze i Ibrahima Salihovića, Sadete Salihović i Redže Salkića, kao i da je preduzeo radnje opisane u tačkama od 1 do 1.C izreke pobijane presude.

33. Činjenice da su postojale određene nedosljednosti u iskazima ovih svjedoka, odnosno određene razlike u opisu osobe koja ih je silovala u smislu nijanse njegove puti i sl., suprotno tvrdnjama odbrane, ne dovode u pitanje iskaze ovih svjedoka. Riječ je o dokazima subjektivne prirode, gdje su svjedoci bili izloženi veoma stresnoj situaciji i velikoj količini straha, pa nije moguće niti realno očekivati da svi učesnici događaja u cijelosti i na isti način percipiraju situaciju, jednako primijete sve detalje, te kasnije, nakon mnogo godina, imaju jednaku količinu sjećanja i da ga na identičan način reprodukuju, te u detalje opišu optuženog, pogotovo u situacijama kada se u više navrata daju iskazi, što je u konkretnoj situaciji i bio slučaj. Realno je i izvjesno da svjedoci nekog događaja primijete drugačije detalje, pa da se i tako njihovi iskazi u određenim detaljima razlikuju, odnosno da neko ponudi više ili manje informacija, kao i da se svakim novim reprodukovanjem sjećanja mozaik slike događaja u određenoj mjeri drugačije prezentuje, na što u konačnici bitan uticaj ima i sam način na koji je to saslušanje provedeno. Upravo u tome se i ogleda smisao ocjene dokaza, a prvostepeno vijeće daje jasne i argumentovane razloge zašto je

poklonilo vjeru iskazima ovih svjedoka/oštećenih, što odbrana neuspješno u žalbi osporava.

Činjenično stanje vezano za tačku 1. A izreke presude

34. Osporavajući učešće svog branjenika u silovanju oštećene „A-5“ branilac je ukazao na nevjerodostojnost njenog svjedočenja ukazujući na određene nedosljednosti i kontradiktornosti njenih iskaza datih u fazi istrage i fazi glavnog pretresa, dovodeći ih u vezu s svjedočenjem svjedokinja H.M. i Mine Salihović. Pozivajući se na iskaz oštećene A-5 dat na glavnom pretresu branilac je izvršio deteljnu usporedbu istog sa onim što je govorila u istrazi, a to je da oštećena u svojim prvobitnim izjavama datim u istrazi nije spominjala Bebu kao njenog silovatelja, nego identitet istog ističe tek u četvrtoj izjavi (dana 7.7.2023. godine) i to nakon sugestivnog pitanja tužioca. Elaborirajući iskaz pomenute svjedokinje branilac ukazuje na netačnost navoda pobijane presude, te u tom smislu ističe kako pomenuta svjedokinja na glavnom pretresu ne potvrđuje da je nakon silovanja dobila čokoladice od izvjesne osobe koja joj je rekla da joj ih šalje njegov brat Beba, već samo „njegov brat“. U tom pogledu, branilac se pozvao na iskaza Zorana Gligorevića, brata optuženog, koji je izjavio da je u to vrijeme bio životno ugrožen zbog saobraćajne nesreće koju je doživio u decembru 1991. godine, iz čega se da zaključiti kako to nikakao nije mogao biti on. Nadalje, prema stavu branioca, presuda propušta da se „obračuna“ sa kontradiktornim tezama odbrane i optužbe u pogledu navoda ove svjedokinje/oštećene da je i od svog rođaka A.F. saznala identitet osobe koja je silovala, s obzirom da joj je isti rekao da ga poznaje od ranije i to iz Beograda gdje su zajedno radili, što nikako nije tačno, jer optuženi nikada nije radio u Beogradu. Nadalje, branilac ukazuje i na zaključke paragrafa 161. pobijane presude te ističe da obrazložene činjenice na odgovaraju utvrđenjima ove tačke izreke, s obzirom da je presuđeno da se silovanje oštećene A-5 desilo u Ibrahimovoj kući, dok se u obrazloženju navodi da se silovanje desilo u prizemlju kuće Sadete, što nije logično s obzirom da se radilo o dva različita objekta smještena na suprotnim stranama u odnosu na seoski put. Poseban akcenat žalbenih navoda branilac je stavio i na radnju prepoznavanja, gdje ističe kako svjedokinja A-5 prepoznaje optuženog na fotografiji iz 1997. godine, dok istog ne prepoznaje na fotografijama iz ratnog perioda, s tim da ista sama potvrđuje kako optuženog nakon 1992. godine nikad više nije vidjela, a na koje okolnosti pobijana presuda ne daje bilo kakav osvrt. Naprotiv, činjenicu identiteta optuženog kao počinioca utvrđuje na temelju tako neuvjerljive radnje prepoznavanja, a posebno zbog činjenice da ista na zapisnik o prepoznavanju opisuje karakteristike osobe koje ne odgovaraju optuženom, a na njega ukazuje kao počinioca. Pored navedenog, žalbom se ukazuje i na svjedočenje H.M. koja potvrđuje da joj je oštećena nakon rata pričala da je bila silovana od optuženog, što nije logično, jer joj oštećena to nije mogla reći s obzirom da ime optuženog kao počinioca spominje tek dolaskom u Tužilaštvo BiH, iako je i prije davala izjave na te okolnosti. Dakle, prema stavu odbrane iskaz ove svjedokinje nije mogao imati karakter potkrijepljujućeg, kao ni iskazi svjedokinje A-6, Mine Salihović i M.M. a za koje iskaze se, prema stavu odbrane, može reći da su evoluirali u pogledu bitnih činjeica, što nije logično

35. Suprotno žalbenim navodima odbrane, apelaciono vijeće cijeni da je činjenično stanje u odnosu na tačku 1. A izreke prvostepene presude pravilno i potpuno utvrđeno.

36. Naime apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeni sud pravilnom ocjenom ključnih dokaza- iskaza oštećene-svjedokinje A-5, svjedokinje A-6, M.M., Mine Salihović, A.H. i dr na ispravan i pouzdan način utvrdio da je optuženi u inkriminisano vrijeme počinio silovanje oštećene A-5 , a koji zaključak u potpunosti prihvata i ovo vijeće.

37. Izneseni žalbeni prigovori optuženog na pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja svode se na navode da saslušana svjedokinja ne govori istinu i da izvedeni dokazi na upućuju na zaključak da je ista bila silovana od strane optuženog u inkriminisano vrijeme. Nasuprot tome, prvostepeno vijeće je na potpun i pravilan način poklonilo vjeru saslušanim svjedocima, budući da iz njihovih iskaza, koji se razlikuju samo u onoj mjeri koja potvrđuje da iste nisu naučene, već odražavaju različitu percepciju različitih osoba u nenormalnim i izrazito stresnim i ponižavajućim okolnostima u kojima su se nesumnjivo nalazile, jasno proizlazi da je upravo optuženi Borislav Gligorević bio osoba koja je oštećenu A-5 izveo iz kuće Sadete Salihović, odveo u prizmelje kuće Ibrahima Salihovića i na opisani način tu silovao.

38. Iz navedenih razloga apelaciono vijeće prihvata razloge navedene u obrazloženju prvostepene presude u pogledu krivičnogopravnog događaja opisanog u tački 1. A izreke pobijane presude, jer je ista donijeta nakon pravilno i zakonito provedenog postupka i jer su u njenom obrazloženju potpuno i određeno izložene kako nesporne činjenice, tako i razlozi iz kojih su sporne činjenice uzete dokazanim, te je data valjana ocjena vjerodostojnosti proturječnih dokaza (iskazi iz istrage i iskazi dati na glavnom pretresu), dok izneseni žalbeni prigovori nisu dostatni da bi se osporilo ovako pravilno i potpuno utvrđenje.

39. U pogledu prigovora branioca optuženog kojim se ukazuje da obrazložene činjenice ne odgovaraju izreci presude u pogledu mjesta gdje se desio krivičnopравни događaj, odnosno da se u izreci kao mjesto navodi prizmelje kuće Ibrahima Salihovića dok se u obrazloženju navodi da je mjesto zločina kuća Sadete Salihović, apelaciono vijeće smatra da prvostepena presuda daje detaljnu i sveobuhvatnu analizu iskaza svjedoka, posebno svjedokinje/oštećene A-5, koji su svjedočili na okolnosti iz ove tačke, te u tom pogledu izvodi valjan zaključak o mjestu izvršenja krivičnog djela koji u potpunosti prihvata i ovo vijeće.

40. Istina, pravilno žalilac navodi da u obrazloženju presude (par. 161.) gdje se analizira iskaz oštećene stoji navod da je optuženi odvodi u prizemlje kuće, dakle bez eksplicitnog navoda o čijoj kući se radi, ali apelaciono vijeće primjećuje da žalilac u cjelosti zanemaruje kontekst cjeline njenog iskaza sadržanog u navedenom paragrafu, u kojem se navodi da se u inkriminisano vrijeme nalazila u Sadetinoj kući, da je došao vojnik „Beba“, da je bio naoružan i da joj je rekao da ide sa njim, što upućuje na logičan zaključak da je oštećena iz iste odvedena u drugu kuću, a to je evidentno bila kuća Ibrahima Salihovića gdje se i desio čin silovanja. Da je to tako nesumnjivo proizlazi i iz sadržaja kompletnog njenog iskaza datog na glavnom pretresu. Naime, ako se detaljno isčita transkript s glavnog pretresa od 12.4.2024. godine (stranica 4), vidljivo je da je svjedok/oštećena „A-5“ odgovarajući na direktno pitanje tužioca: *„Doveo vas je u Ibrahimovu kuću, šta se dalje dešava??“*, jasno izjavila *„Pa ništa, druga soba je bila tamnije, nije bilo svjetlosti, rekao mi je da se skinem, molila sam ga da to ne radi, nije uspjelo“*, što evidentno prigovore branioca u tom pogledu čini neosnovanim, kao i prigovore da oštećena nije identificirala osobu koja joj je nakon silovanja donijela čokoladice s obzirom da iz istog transkripta sa glavnog pretresa, proizlazi da oštećena ukazuje da joj osoba koja joj donosi čokoladice govori... *„ovo ti je poslao moj brat Beba“*, što sve upućuje na zaključak o prisutnosti i brata optuženog na inkriminisanom mjestu (A-4 potvrdio da je vidio Zorana u Đuzinoj kući i da je na vratima bio sa oružjem u statusu stražara), ali i indirektno i na optuženog kao počinio.

41. Nadalje, razlike u iskazu koji je svjedokinja A-5 dala na glavnom pretresu u odnosu na ranije date izjave, a koje se odnose na to da oštećena u svojim ranijim izjavama uopšte nije spominjala optuženog kao izvršioca silovanja, te da to čini tek 2023. pred Tužilaštvom

BiH, prema ocjeni apelacionog vijeća, nisu takve prirode da bi dovele u pitanje vjerodostojnost i istinitost njenog iskaza.

42. Činjenica je da svjedokinja/oštećena A-5 nije poznavala optuženog ranije, ali cijeneći njen iskaz i ovo vijeće zaključuje da u istom nema nedosljednosti u pogledu onoga što joj se zaista i desilo. Kada se ovaj iskaz dovede u vezu s iskazima svjedoka A-6, Mine Salihović, A.H., A-4 i dr koji su prepoznali optuženog kao osobu koja je bila prisutna na inkriminisanom mjestu, da je isti kao i drugi vojnici odvodio zatočene žene, da im je sama oštećena priznala da je silovao optuženi zvan „Beba“ i koji su prilikom svjedočenja dosljedno opisali njegov izgled, a o čemu je svjedočila i sama oštećena A-5, onda takvi iskazi kompletiraju sliku o inkriminisanom djelovanju optuženog upravo na način kako ga je ocijenilo pretresno vijeće. Dakle, da se radilo o optuženom kao osobi koja je silovala oštećenu u kući Ibrahima Salihovića, nedvojbeno potvrđuju i navodi svjedoka A. H., A-4, koji su na vrlo jasan način opisali odvođenja, a potom i dovođenja i ostalih zatočenih žena koje su bile silovane kako od strane optuženog tako i od drugih vojnika, u konačnom potvrđujući da im je i sama oštećena potvrdila da je silovao optuženi.

43. Svakako je bitno cijeliti činjenicu da je svjedokinja od prvog susreta sa optuženim saznala ko je on, bez obzira što ime, pa i nadimak nije eksplicitno navela u prvobitnim izjavama, sve do momenta kada je pred službenicima SIPA-e, a potom i pred tužiocem jasno identifikovala optuženog kao „Bebu“ odnosno osobu, koja je pored ostalih, silovala, što je u saglasnosti i sa njenom prvom izjavom, gdje istina ne spominje nadimak optuženog, ali ga označava osobom iz Srpskog Snagova što saznaje od rođaka A. F., s obzirom da je jednom prilikom prisustvovala njihovom razgovoru nakon njihovog lišenja slobode, a što je potvrdila i svjedokinja A-6 ukazavši na susret A. F. i optuženog, kao i na sadržaj njihovog razgovora koji je u cijelosti identičan navodima oštećene A-5 kada je objašnjavala na koji način je saznala identitet osobe koja je silovala, iz kog razloga sve nedosljednosti u iskazima ove svjedokinje nisu mogle dovesti u pitanje istinitost cijelog iskaza.

44. Izvjesne nelogičnosti, u iskazu svjedoka A-5, na čemu insistira odbrana (kako to da svjedok na zapisnik o prepoznavanju daje opis koji ne odgovara optuženom, a na fotografijama prepoznaje optuženog kao počinioca), pokušavajući na taj način dovesti u sumnju kredibilitet svjedoka, nisu takve prirode da bi dovele u pitanje činjenično utvrđenje, niti dovode u pitanje istinitost svjedočenja iz kojeg je očigledno da ista govori upravo ono što je doživjela.

45. Dakle, nema bitnijih odstupanja u svjedočenju ove svjedokinje u odnosu na ranije iskaze date, dok je iskaz svjedokinje dat pred Tužilaštvom BiH, koji suštinski predstavlja samo dopunu ranijih, u potpunoj saglasnosti s iskazom datim na glavnom pretresu, a i odstupanja koja postoje, produkt su, po ocijeni ovoga vijeća, razlike u načinu ispitivanja koje je prema optuženoj očigledno u više navrata provođeno. Takođe, logično je za očekivati da se iskaz ove svjedokinje morao razlikovati u određenim detaljima, pogotovo jer je potpuno neracionalno očekivati da osoba u više navrata interpretira doživljeno na gotovo identičan način. Iskaz ove svjedokinje vijeće nalazi pouzdanim i konzistentnim u bitnim djelovima, te naročito opaža činjenicu da svjedokinja, opisujući svoje stradanje, iznosi ono što je uistinu doživjela, očigledno fokusirajući se prilikom davanja prvog iskaza na kritični događaj i način na koji je saznala identitet optuženog (sama priznala da se sjećala samo nadimka, ali ne i imena i prezimena optuženog kojeg joj je saopštio rođak), da bi naknadno kroz svoje iskaze date pred Tužilaštvom, a potom i na glavnom pretresu dopunila preciznijim identificiranjem optuženog.

46. Slijedom navedenog, apelaciono vijeće zaključuje da je iskaz svjedokinje A-5 kredibilan i vjerodostojan, te da su žalbeni navodi odbrane neosnovani.

Činjenično stanje vezano za tačku 1. B izreke presude

47. Branilac smatra da činjenični navodi iz tačke 1. B izreke prvostepene presude nisu mogli biti dokazani samo na temelju iskaza svjedokinje/oštećene A-2, nalazeći ga, nejasnim, nedosljednim i nedostatnim. Naime, prema navodima žalbe, odbrana nakon što je dovela u razumnu sumnje iskaz ove svjedokinje, presuda potpuno neosnovano konačnu ocjenu i valjanost prepoznavanja svjedokinje zasniva na navodnim crtama lica optuženog. S tim u vezi branilac je detaljno analizirao iskaz pomenute svjedokinje, te je našao kako je ista dala potpuno drugačiji opis osobe koja je silovala, od opisa optuženog iz inkriminisanog perioda. Međutim, i pored te činjenice pobijana presuda svoj zaključak o odgovornosti optuženog bezrazložno zasniva na njenim riječima da „*to lice nikada ne može zaboraviti*“. Pored navedenog, branilac posebno osporava vrijednost radnje prepoznavanja optuženog od strane oštećene, gdje je ista optuženog označila kao počinioca, mada se radilo o fotografiji optuženog iz 1997. godine, a koja se u znatnome razlikuje od njegovog lika iz 1992. godine. Takođe, branilac ukazuje i na nekritičko prihvatanje radnje prepoznavanja optuženog u sudnici od strane svjedokinje, nalazeći je potpuno irelevantnom s obzirom da je potpuno logično da će ista ukazati na optuženog, koji se jedini nalazio u sudnici pored branioca, a koji je pored toga i potpuno drugačije odjeven. Konačno, iskaz ključne svjedokinje, branilac je doveo u vezu i sa iskazima svjedoka H.M., M.M. i A.H., nalazeći ih takvim da im se nije mogao dati karakter potkrijepljujućih.

48. Ovo vijeće, ipak, nalazi da je prvostepeni sud ispravno cijenio sve provedene dokaze, kako pojedinačno, tako i u međusobnoj povezanosti, te da je iznio jasne i argumentovane razloge, na temelju kojih je donesena ispravna ocjena o krivici optuženog za radnju silovanja oštećene A-2.

49. Svjedokinja A-2 potvrdila je da je jednog dana, oko jedanaest sati naveče u kuću Ibrahima, došao jedan srpski vojnik, kojeg nije poznavala, prozvao je po imenu i odveo u kuću Redže Sakića, gdje je silovao u sobi, da bi potom u sobu ušao drugi vojnik, te je nakon što se okupala, odveo u drugu sobu iste kuće, te to isto učinio, dodajući kako je isti tom prilikom bio izrazito grub i agresivan, da bi je na kraju prvi vojnik koji je silovao po njenom traženju vratio u kuću Ibrahima Salihovića gdje joj se nalazilo dijete. Svjedokinja je jasno ukazujući na optuženog kao osobu koja je silovala, nakon što joj je to učinio prvi vojnik, takođe navela, da ona nije bila sama silovana, već su istu sudbinu doživjele i druge žene koje su boravile u kući Ibrahima Salihovića, među kojima su bile zasigurno i A-1 i A-5 s obzirom da su se sve vraćale traumatizovane, a koje su joj te činjenice i same potvrdile.

50. Žalbeni prigovori da je pomenuti svjedok/oštećena u ranijim iskazima i na zapisnike o prepoznavanju znatno drugačije opisala optuženog u odnosu na njen naknadno definitivni stav da je to upravo bio on kao osobu koja je silovala, te da je izrazila nesigurnost u pogledu identiteta optuženog kao počinioca, imajući u vidu sadržaje iskaza drugih svjedoka, a prije svega svjedoka A-1, A-5, A-6, Mine Salihović, M.M. i dr koje su takođe ili bile zatvorene u istoj kući ili pak bile i same silovane od strane optuženog, ali i drugih vojnika, potpuno su neosnovani. Naime, pomenuti svjedoci u svojim iskazima nedvosmisleno upućuju na optuženog kao osobu koja je bila prisutna na mjestu gdje su bile zatvorene, da se radilo o osobi koju su ili od ranije poznavale ili su ga prepoznali na fotografijama, da su mnoge od njih odvođene na silovanje, pa i oštećena A-2 koja im je sama priznala da joj je to učinio optuženi, a koje činjenice dovedene u vezu sa naprijed navedenom argumentacijom u pogledu utvrđenosti njegovog identiteta kao i pripadnosti

vojnoj formaciji, jasno ukazuje na zaključak da se upravo radilo o optuženom. Kada se navedenom dodaju njihovi iskazi, koji takođe upućuje na optuženog kao osobu koja je ne samo silovala A-2, već i druge zatvorene žene, a što je u konačnici potvrdila i sama svjedokinja A-2 koja je sa sigurnošću prepoznao optuženog i na glavnom pretresu, ovo vijeće, kao ni prvostepeno, nije moglo izvući drugačiji zaključak od donesenog.

51. Činjenice da su postojale određene nedosljednosti u iskazu svjedokinje/oštećene A-2, u smislu određenih razlika u opisu osobe koja ju je silovala, suprotno tvrdnjama odbrane, ne dovode u pitanje njen iskaz. Riječ je o dokazima subjektivne prirode, gdje je svjedok bila izložena veoma stresnoj situaciji i velikoj količini straha, pa nije moguće niti realno očekivati da u cijelosti i na detaljan način percipira osobu, koju od ranije nije poznavala, te kasnije, nakon mnogo godina, ima jednaku količinu sjećanja i da ga na identičan način reprodukuje, te opišu osobu u detelje. Realno je i izvjesno da svjedoci nekog događaja primijete drugačije detalje, da neko ponudi više ili manje informacija, kao i da se svakim novim reproduktivanjem sjećanja mozaik slike događaja u određenoj mjeri drugačije prezentuje.

52. Iskaz ove svjedokinje vijeće nalazi pouzdanim i konzistentnim u bitnim djelovima, te naročito opaža činjenicu da svjedokinja, opisujući svoje stradanje, iznosi ono što je uistinu vidjela i doživjela. Da se ne radi o „serijskom iskazu“ evidentno je iz specifičnosti same radnje i načina izvršenja. Naime, svjedokinja je govorila o radnji optuženog koja se ogledala kroz njeno silovanje, ali ne i dovodenje jer je to učinio drugi vojnik koji ju je prethodno silovao. Znači, nema razloga da ga neosnovano inkriminira, te da ga tereti više od objektivnog.

53. Dakle, i prema stavu apelacionog vijeća iskaz svjedokinje/oštećene A-2, koji je u odlučnim činjenicama potkrijepljen iskazima svjedokinja A-1, A-5, A-6, Mine Salihović i M.M. u vezi sa načinom silovanja svjedokinje-oštećene A-2, dat je uvjerljivo, a imajući u vidu da su ovi svjedoci i u istražnom postupku konzistentno davali iste opise događaja u svim bitnim elementima koji se odnose na ove okolnosti, to je prigovore branioca valjalo odbiti kao neosnovane.

Činjenično stanje vezano za tačku 1. C izreke presude

54. Oспорavajući učešće optuženog u silovanju oštećene A-1 branilac žalbom ukazuje na određene kontradiktornosti iskaza svjedokinje/oštećene A-1, posebno u pogledu razlika sadržaja iskaza iz faze istrage sa onim što je govorila na glavnom pretresu, te smatra da optužba nije dokazana, odnosno da optuženi nije počinio predmetno krivično djelo. S tim u vezi, branilac posebno ukazuje na različite opise lica koje je svjedokinja iznosila a za koju je tvrdila da je silovala, da ista u toku istrage pa i na glavnom pretresu detaljno opisuje radnje drugih lica dok ta preciznost izostaje u odnosu na njegovog branjenika, kojega označava kao Belog, te konačno da je nelogično da ista optuženog kao počinioča prepoznaje na fotografiji iz 1997. godine čiji izgled se u znatnoj mjeri razlikuje od fotografija iz 1992. godine. Konačno, odbrana smatra da se odgovornost optuženog nije mogla zasnovati na svjedočenju i oštećene A-6, s obzirom da ista nije mogla posvjedočiti da je Beba ikoga izvodio, kao i da je potvrdila da je istog samo jednom vidjela, te da njen navod da postoje trojica Beba dodatno unosi konfuziju u tezu optužbe.

55. Apelaciono vijeće nalazi u potpunosti utemeljenom i razložnom ocjenu prvostepenog vijeća u pogledu odgovornosti optuženog za ovu inkriminaciju, smatrajući da su navodi ove svjedokinje, prevashodno u pogledu identiteta optuženog nedvosmisleni, pa su suprotni žalbeni navodi ukazuju neosnovanim.

56. Prvostepena presuda sadrži detaljno obrazloženje u pogledu razloga koji su opredijelili sud da pokloni vjeru svjedoku A-1 koja je u svojim iskazima (u istrazi i na glavnom pretresu) opisala kako je od strane više vojnika izvođena iz kuće Ibrahima Salihovića, kao i druge žene, te odvođena u kuće Redže Salkića, Seada Salihovića, Sadete Salihović i Pembe Salihović gdje biva silovana u više navrata od više vojnika koji su joj bili poznati ukazujući da se radilo o Kljoki, Brzom, Belom i Pačetu. Kada je u pitanju konkretna inkriminacija, svjedokinja je nedvojbeno ukazala na vrijeme, mjesto i način na koji biva silovana u kući Seada Salihovića od strane optuženog, a koju činjenicu je potvrdila na Zapisnik o prepoznavanju lica na osnovu fotografija od 17.11.2022. godine jasno ukazujući na optuženog kao počinioca.

57. Kako se ispravno navodi u obrazloženju pobijane presude, iskaz ove svjedokinje u odlučnim činjenicama potvrđuju i svjedokinje A-4, A-6, M.M., Mina Salihović i dr, koje su bile sa oštećenom u Đuzinoj kući nakon koje su odvedene u Ibrahimovu kuću iz koje su odvođene u druge kuće u kojima su bile takođe silovane. Ovi svjedoci su potvrdili prisustvo vojnika Bebe na inkriminisanom mjestu, potvrdile odvođenje njih na silovanje, nedvosmisleno ukazujući na optuženog, a kojega su na istovjetan način identifikovale kao i oštećena A-1. U konačnom, a na okolnosti obrasca ponašanja vojnika prema zatočenim ženama, pa i prema oštećenoj A-1, svoj iskaz je dao i suprug oštećene M.M. koji je jasno naglasio u kakvom stanju se njegova supruga nalazila kada ju je prvi put ugledao, ukazujući da je ista evidentno preživjela užase, istina dodajući kako na okolnosti konkretnih radnji silovanja nikada nije želio razgovarati jer bi je to sasvim sigurno dodatno traumatizovalo, a što je prirodna reakcija gotovo svih žrtava silovanja

58. Dakle, suština žalbe je usmjerena na rušenje kredibiliteta ove svjedokinje, kroz evaluaciju određenih navodnih nedosljednosti, koja iste vadi iz konteksta, dajući im, po mišljenju ovog vijeća neosnovano, krucijalni značaj u formiranju sveobuhvatne slike izvršenja predmetne inkriminacije. Ovo vijeće, kao ni prvostepeno, nema sumnje u vjerodostojnost iskaza ove svjedokinje, prevashodno jer nalazi prihvatljivim tvrdnje svjedokinje u pogledu identifikacije optuženog koje su gotovo identične tvrdnjama naprijed navedenih svjedoka u pogledu njegovog opisa, ali i samog obrasca njegovog ponašanja prema zatočenim ženama koje se ogledalo kroz silovanje više njih.

59. Nasuprot prednjem, apelaciono vijeće, nalazi da je prvostepeno vijeće kada je riječ o ocjeni dokaza u odnosu na ovu inkriminaciju, dalo sasvim valjane i iscrpne razloge zbog čega je određene činjenice uzelo kao dokazane, te je na zadovoljavajući način pojasnilo i obrazložilo na koji način je cjenilo iskaz ključne svjedokinje A-1, a u vezi sa iskazima naprijed navedenih svjedoka.

60. Sporni detalji, kao što su nepodudarnosti iskaza svjedokinje A-1 u pogledu preciznog opisa lica (u smislu da li je imao obrve gušće ili ne, da li je bio malo svijetlije puti i sl), na koje nedosljednosti je ukazivala odbrana, ni na koji način ne mogu uticati na stvaranje drukčije slike o odgovornosti i učešću optuženog u predmetnoj radnji u odnosu na ono što je utvrdila prvostepena presuda.

61. Dakle, apelaciono vijeće u potpunosti podržava zaključak prvostepenog vijeća da su se u radnjama optuženog, detaljno opisanim u pobijanoj presudi stekla obilježja krivičnog djela zločini protiv čovječnosti učinjen radnjom silovanja, što je i po mišljenju ovoga vijeća dokazano van razumne sumnje.

ŽALBENI PRIGOVORI KOJIMA SE UKAZUJE NA POVREDU KRIVIČNOG ZAKONA STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI

62. Podnosilac žalbe koji tvrdi da je došlo do pogrešne primjene zakona mora, kako je već rečeno, navesti barem tu navodnu pogrešku, iznijeti argumente u prilog svojoj tvrdnji i obrazložiti na koji način je ta pogreška utjecala da odluka bude nezakonita.

63. U slučaju kada povreda zakona proizlazi iz primjene pogrešne pravne norme u presudi, žalbeno vijeće može navesti tačnu pravnu normu i shodno tome preispitati relevantna činjenična utvrđenja pretresnog vijeća. Time žalbeno vijeće ne ispravlja samo pravnu grešku, nego primjenjuje odgovarajuću pravnu normu na dokaze sadržane u spisu u nedostatku dodatnih dokaza, te mora utvrditi da li je samo uvjereno, isključujući svaku razumnu sumnju, u činjenično utvrđenje koje odbrana osporava prije nego što potvrdi to činjenično utvrđenje po žalbi.

64. U slučaju kada žalbeno vijeće zaključi da je pretresno vijeće pogriješilo u primjeni zakona, ali je uvjereno u tačnost činjeničnog stanja koje je utvrdilo pretresno vijeće, žalbeno vijeće će preinačiti presudu u svjetlu pravilne primjene zakona i po potrebi samo utvrditi odgovarajuću kaznu, kako je to i propisano članom 314. i 308. ZKP BiH.

Žalbeni navodi branioca optuženog

65. Žalba branioca optuženog ističe i povredu iz žalbenog osnova iz člana 296. tačka b) ZKPBiH, ali u tom pogledu ne iznosi bilo kakvu argumentaciju koja bi dovela do zaključka na koji implicira žalba.

66. Shodno navedenom, a rukovodeći se naprijed istaknutim standardima, opisanim kroz odjeljak presude „Opšta pitanja“, apelaciono vijeće je navedene žalbene prigovore branioca optuženog, a označene kao prigovore iz člana 296. tačka b) ZKPBiH, *prima facie* odbacilo kao neosnovane.

67. Naime, a budući da se žalbom branioca optuženog samo paušalno označava ovaj žalbeni osnov, bez jasnog i argumentovanog obrazloženja kojim će se potkrijepiti istaknuti prigovori, isti nije mogao predstavljati valjanu osnovu za ispitivanje prvostepene presude

ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 300. ZKP BiH: odluka o krivičnopravnoj sankciji i imovinskoopravnom zahtjevu

STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI

68. Presuda se zbog odluke o kazni može pobijati po dva različita osnova, kako to predviđa član 300. ZKP BiH.

69. Presuda se po ovom osnovu može pobijati ako pretresno vijeće nije primijenilo relevantne zakonske odredbe prilikom odmjeravanja kazne. Međutim, apelaciono vijeće neće preinačiti odluku o kazni samo zbog toga što pretresno vijeće nije primijenilo sve relevantne zakonske odredbe, već će apelaciono vijeće preispitati odluku o kazni samo ako podnosilac žalbe pokaže da je propust da se primijene sve relevantne zakonske odredbe doveo do nepravilne presude. Ako apelaciono vijeće smatra da je došlo do nepravilne presude ono će utvrditi odgovarajuću kaznu na osnovu činjeničnog stanja utvrđenog od strane pretresnog vijeća i pravilno primijenjenog zakona.

70. S druge strane, podnosilac žalbe može osporavati odluku o kazni zbog toga što je pretresno vijeće neprimjereno iskoristilo svoje diskreciono pravo prilikom utvrđivanja odgovarajuće kazne. Apelaciono vijeće naglašava da pretresno vijeće ima široko diskreciono pravo u utvrđivanju odgovarajuće kazne, pošto je pretresno vijeće u poziciji da najbolje može odmjeriti i ocjeniti dokaze izvedene na glavnom pretresu. Shodno tome,

apelaciono vijeće neće remetiti analizu pretresnog vijeća o otežavajućim i olakšavajućim okolnostima kao ni težinu koja je data tim okolnostima, osim ako podnosilac žalbe ne pokaže da je pretresno vijeće zloupotrijebilo svoje široko diskreciono pravo.

71. Naime, podnosilac žalbe mora pokazati da je pretresno vijeće dalo težinu nebitnim i irelevantnim pitanjima, da nije dalo težinu ili dovoljno težine relevantnim pitanjima, da je napravilo očiglednu grešku u odnosu na činjenice na koje je primijenilo svoje diskreciono pravo ili da je odluka pretresnog vijeća bila u tolikoj mjeri neopravdana, ili jednostavno nepravedna, da apelaciono vijeće može izvesti zaključak da pretresno vijeće nije koristilo svoje diskreciono pravo na primjeren način.

72. Apelaciono vijeće uzima u obzir da pretresno vijeće nije obavezno da posebno obrazlaže svaku otežavajuću i olakšavajuću okolnost. Ako je apelaciono vijeće uvjerenjeno da je pretresno vijeće razmatralo te okolnosti, ono neće izvesti zaključak da je pretresno vijeće zloupotrijebilo svoje diskreciono pravo prilikom utvrđivanja odgovarajuće kazne.

Žalbeni navodi tužioca

73. Žalbu u pogledu odluke o krivičnopravnoj sankciji, u skladu sa članom 300. ZKP BiH, izjavio je tužilac.

74. U obrazloženju žalbe u pogledu ovog žalbenog osnova, tužilac navodi da prvostepeno vijeće nije na pravilan način cijenio otežavajuće okolnosti, te navodi da izrečena kazna nije primjerena težini niti posljedicama počinjenog krivičnog djela. Takođe, tužilac ukazuje na to da je optuženom prilikom odmjeravanja kazne posebno trebalo uzeti u obzir pobude i okolnosti pod kojima je djelo učinjeno, a to je da je optuženi iskoristio nemoć i ranjivost žrtava s obzirom na njihovu bespomoćnost, kao i jačinu povrede zaštićenog dobra a koja se ogledala kroz ostavljanje velikih patnji i trauma koje žrtve nose cijeli svoj život, a što je sve trebalo cijiniti kao otežavajuće okolnosti. S druge strane, kada su u pitanju olakšavajuće okolnosti (neosuđivanost, mlađa životna dob) koje je sud cijenio na strani optuženog, prema navodima žalioaca iste nisu mogle imati značaj kojim im je dat, s obzirom na specifičnost krivičnog djela. Dakle, prema stavu tužioca, sud je prilikom ocjene okolnosti utvrđenih na strani optuženog precijenio olakšavajuće, a nije dovoljno cijenio otežavajuće okolnosti koje postoje na strani optuženog što je dovelo do toga da izrečena kazna zatvora u trajanju od 10 godina ne predstavlja adekvatnu sankciju, kako sa aspekta generalne, tako i sa aspekta specijalne prevencije. Shodno navedenom, tužilac je predložio da apelaciono vijeće u smislu člana 314. ZKPBiH preinači pobijanu presudu u dijelu koji se odnosi na visinu izrečene kazne, te da optuženom izrekne kaznu zatvora u dužem trajanju.

75. Iako branilac žalbom izričito ne osporava presudu iz razloga odluke o kazni, imajući u vidu odredbu člana 308. ZKP BiH, koja propisuje prošireno dejstvo žalbe, ovo vijeće je preispitalo prvostepenu presudu i po navedenom žalbenom osnovu u interesu samog optuženog i to kroz kontekst žalbenih navoda tužioca, ali i razloga kojima se rukovodilo pretresno vijeće za izricanje kazne zatvora upravo u ovom trajanju.

76. Rukovođeno naprijed navedenim standardima u pogledu ovoga žalbenog osnova, prema ocjeni ovog vijeća, žalbeni prigovori tužioca, u pogledu krivične sankcije, u cijelosti su neosnovani.

77. Naime, prvostepeno je vijeće, kod odmjeravanja kazne, uzelo u obzir sve relevantne okolnosti i istima dalo određenu težinu, što je rezultiralo izricanjem kazne zatvora u trajanju od deset godina. Vijeće je tako najprije, ispravno cijenio da je optuženi postupao kao izvršilac u pojedinačnim radnjama opisanim kroz tačke optužnice, posebno

naglašavajući svaki pojedinačni čin silovanja oštećenih. Naime, ispravno su cijenjene i okolnosti koje su karakterisale protuivpravne radnje optuženog, posebno njegovu izraženu bezobzirnost kroz iskazanu grubost koja je evidentno ukazala na odsustvo bilo kakvog saosjećanja za žrtve. Takođe, pretresno vijeće je ispravno cijenilo i druge otežavajuće okolnosti na strani optuženog, kriminalnu količinu ostvarenu njegovim radnjama, stepen povrede zaštićenog dobra kao i sam način izvršenja krivičnog djela. Ispravno je tako u obrazloženju pobijane presude navedeno da su se krajnje posljedice radnji optuženog ogledale kroz fizičke i duševne patnje oštećenih, a koje posljedice oštećene i danas osjećaju. S druge strane, pravilno su cijenjene lične okolnosti optuženog, kao olakšavajuće, koje se ogledaju u njegovoj ranijoj neosuđivanosti kako prije tako ni poslije izvršenja ovog djela, te da je optuženi u vrijeme izvršenja djela bio osoba mlađe životne dobi a koju okolnost sud nije mogao zanemariti s obzirom da je ista realno mogla uticati na suženost svijesti optuženog o njegovom društveno neprihvatljivom ponašanju.

78. Dakle, sve okolnosti koje prvostepena presuda naglašava i daje im izvjesnu težinu, s obzirom na ovako utvrđeno činjenično stanje, dijeli i ovo vijeće, te nalazi da je kazna zatvora od deset godina sasvim adekvatna težini počinjenih radnji izvršenja i stepenu krivice optuženog, pa se prigovori tužioca u odnosu na izrečenu krivičnopravnu sankciju odbijaju su kao neosnovani.

Žalbeni navodi oštećenih

79. Žalbe na prvostepenu presudu i to u pogledu odluke o imovinskopravnom zahtjevu uložile su oštećene A-5, A-2 i A-1, putem službenika Kancelarije za besplatnu pravnu pomoć pri Ministarstvu pravde BiH, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH žalbe uvaži, te preinači pobijanu presudu u tački II izreke tako što će u cijelosti usvojiti njihove postavljene imovinsko-pravne zahtjeve, i to u odnosu na oštećenu A-5 dosuditi iznos nematerijalne štete u visini od 59.000,00 KM, a u odnosu na oštećene A-1 i A-2 iznose u visini od po 50.000,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja imovinskopravnih zahtjeva, tačnije od 24.8.2023. godine s obzirom da je, prema navodima žalbi, sud nepravilno primijenio Zakon o obligacionim odnosima određujući da se zakonska zatezna kamata ima računati od dana presuđenja 21.2.2025. godine. Naime, prema stavu žalilaca, pravo na ostvarivanje zakonske zatezne kamate oštećenim propisano je odredbom člana 277. stav 1. ZOO u kojoj se navodi da oštećenim pripada naknada nematerijalne štete od dana podnošenja tužbe, što se u konkretnom slučaju ima cijiniti kao od dana podnošenja zahtjeva sudu za postavljanje imovinskopravnog zahtjeva.

80. Prema navodima žalbi, oštećene smatraju da u pobijanoj presudi u ovom dijelu nije dato pravilno i potpuno obrazloženje razloga zbog kojih se samo djelimično usvajaju imovinskopravni zahtjevi, te da dosuđeni iznosi ne predstavljaju pravične naknade. U tom kontekstu žalioци, pozivajući se na nalaze i mišljenja vještaka koji su izvršili radnje vještačenja o stepenu i intezitetu pretrpljenih duševnih bolova još jednom, konkretizujući dužinu i obim straha, radnje optuženog kojima su bile izložene, te posljedice istih, a koje su se ogledale u ..., ističu kako je sve ovo valjalo uzeti u obzir prilikom odlučivanja o visinama pravičnih naknada namaterijalne štete.

81. Apelaciono vijeće ove prigovore oštećenih, smatra neosnovanim.

82. Uzimajući u obzir sadržaj žalbenih prigovora, te dovodeći ih u vezu sa stanjem spisa i u skladu sa tim datim obrazloženjem pobijane presude, apelaciono vijeće smatra da je prvostepeni sud pravilno analizirao obrazloženja i mišljenja vještaka u mjeri u kojoj je to prema odredbama ZKP-a BiH i dozvoljeno, dok je zaključak o visini nematerijalne štete,

donio samostalno, ocjenom svih relevantnih provedenih dokaza, a što u potpunosti podržava i ovo vijeće.

83. Prije svega, a kada je u pitanju primjena materijalnog prava prilikom odlučivanja o imovinskopravnom zahtjevu, apelaciono vijeće u potpunosti podržava stav prvostepenog vijeća, koje je prilikom odlučivanja imalo u vidu odredbe Zakona o obligacionim odnosima (ZOO), kao *lex specialis* zakona, vodeći pri tom računa o značenju povrijeđenog dobra i cilju kojem služi davanje novčane naknade. Pored toga valja istaći da je bez obzira na vidove nematerijalne štete kako su postavljeni u imovinskopravnim zahtjevima, prvostepeno vijeće prilikom donošenja odluke pravilno uzelo u obzir samo one vidove nematerijalne štete koji su propisani odredbama člana 200. i 202. ZOO. S tim u vezi, apelaciono vijeće primjećuje da se prilikom utvrđivanja visine naknade štete na ime pretrpljenih duševnih bolova rukovodilo i Orijentacionim kriterijima i iznosima za utvrđivanje visine pravične novčane naknade nematerijalne štete, koje je razmatralo i prihvatilo Građansko odjeljenje Vrhovnog suda Federacije BiH na sjednici od 27.01.2016. godine.

84. Naredbe tužioca za vještačenja oštećenih koja su vršila prof. dr. sci. med. Alma Bravo-Mehmedbašić i mr. sc. med. dr. Alem Ćesir su, između ostalog glasile na utvrđivanje da li je došlo do ..., a kao posljedice ovih inkriminiranih događaja i ako jeste u kojoj mjeri, tako da je jasno da je riječ o posljedicama uzrokovanim radnjama optuženog, ali i radnji drugih lica, kao drugih okolnosti što se ni u kom slučaju nije moglo zanemariti, a u vezi s čim je dato jasno i konkretno obrazloženje koje prihvata i ovo vijeće, uključujući i sva utvrđenja prvostepene presude u cijelosti u vezi s tim.

85. Dakle, s obzirom da pretresno vijeće svojom odlukom, koju u cijelosti prihvata i ovo vijeće, nije u cijelosti udovoljilo imovinskopravnim zahtjevima oštećenih, to je oštećene s pravom s preostalim dijelovima imovinskopravnih zahtjeva uputilo na parnicu.

86. Nadalje, prigovor oštećenih u smislu da je sud nepravilno primijenio Zakon o obligacionim odnosima određujući da se zakonska zatezna kamata ima računati od dana presuđenja, imajući u vidu praksu Suda BiH, kao i odluke Ustavnog suda BiH, kojima se odlučivalo o istovjetnim prigovorima, prema ocjeni ovog vijeća nemaju uporište u zakonskim i činjeničnim osnovama konkretnog predmeta, te se isti kao takvi odbijaju u cjelosti.

87. Ovakav stav temelji se i na odluci Ustavnog suda broj AP 2655/19 od 21.4.2021.godine, iz koje proizilazi:, paragraf br 18“.....*Reviziono vijeće Suda BiH je navelo da zbog svoje specifične prirode nematerijalna šteta se ne može reparirati ni prilikom štetnog događaja, ni kasnije, te da ona i dalje ostaje, a njeni učinci se samo smanjuju novčanom naknadom kao satisfakcijom. Dalje je navelo da obim ove satisfakcije u smislu člana 394. ZOO-a može biti poznat tek onda kada je na pravno obavezujući način izražen brojem novčanih jedinica. Zbog toga, prema mišljenju revizionog vijeća Suda BiH, ni zatezna kamata po članu 277. ZOO-a ne može teći dok taj broj novčanih jedinica nije određen, već od dana donošenja presude jer su tada ispunjeni svi uvjeti za tu posljedicu dužnikove docnje. Stoga je ocijenilo, suprotno apelantovim navodima, da je tužena pravilno obavezana na dosuđeni iznos nematerijalne štete isplatiti apelantu zakonske zatezne kamate koje počinju teći od dana donošenja prvostepene odluke”, te paragraf 37: “U pogledu apelantovih navoda kojima se ukazuje da reviziono vijeće Suda BiH nije cijeno njegove navode koji se odnose na dosuđivanja kamate od 27. januara 2017. godine, Ustavni sud primjećuje da je, suprotno tim navodima, reviziono vijeće Suda BiH ukazalo da je tužena pravilno obavezana na dosuđeni iznos nematerijalne štete isplati apelantu zakonske zatezne kamate koje počinju teći od dana donošenja prvostepene*

odluke (27. januara 2017. godine). Imajući u vidu navedeno, kao i vlastitu praksu Ustavnog suda o pitanju početka toka zakonske zatezne kamate na dosuđeni iznos nematerijalne štete (vidi npr. Ustavni sud, odluke o dopustivosti i meritumu br. AP 574/19 od 10. novembra 2020. godine, tačka 48, i AP 1907/17 od 10. aprila 2019. godine, tačka 35. dostupne na www.ustavnisud.ba), Ustavni sud nalazi da i ovi apelacioni navodi neosnovani”

88. Dakle, uzimajući u obzir specifičnosti prirode nematerijalne štete, ovo vijeće dijeli stav pretresnog vijeća da priznavanje zakonske zatezne kamate na novčano potraživanje oštećenih A-1, A-2 i A-5 teče od dana donošenja prvostepene presude, a to je od 21.2.2025. godine, shodno čemu je žalbe oštećenih izjavljene na odluku o imovinskopravnom zahtjevu valjalo odbiti kao neosnovane.

89. Zbog svega navedenog, na osnovu člana 310. u vezi sa članom 313. ZKP BiH, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar:

Pravni savjetnik

Bojan Avramović

PREDSJEDNIK VIJEĆA

S U D I J A

Hilmo Vučinić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.